

Въздъхнала вълчицата и му отговорила:

„Нито отъ хора, нито отъ звѣрове не можемъ помощъ да чакаме: на всички сме зло сторили“.

III.

Кукумявка и ястребъ.

Позволилъ Господъ на ястреба да яде малки птиченца. Кукумявката се оплашила да не изяде и нейнитѣ дѣчица.

Отишла тя при него, поканила го на гости и го замолила да не яде дѣцата ѝ.

— А кои сж твоитѣ дѣца? — запиталъ ястребътъ.

— Тѣзи, които сж най-хубави отъ всички.

— Добрѣ, отговорилъ ястребътъ. Отишълъ си той. Хвърчи и гледа: и тѣзи красиви, и онѣзи красиви. Дошълъ най-послѣ до младитѣ кукумявчета. — „Отъ тѣзи по-грозни нѣма!“ казалъ си той и ги изялъ.

Като узнали другитѣ птици за това, почнали да се смѣятъ на кукумявката. И затова кукумявката не иска^а да хвърчи денемъ—срамува се отъ присмѣхъ.

